

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci HELENY CHALUPOVÉ *Recepce klasických tradic v tvorbě Československé/České televize Praha*

Předložená práce přehlíží a analyzuje recepci klasických témat v původní československé a české televizní tvorbě, a to především v tvorbě pražského studia. Jde o práci velice přínosnou, neboť kandidátka kromě zhlédnutí relevantních televizních her a jejich srovnání s antickými prameny báda rovněž v archivu ČT a v pozůstalosti některých autorů (Šotola, Peroutka). Zároveň je třeba zdůraznit, že jde o téma, jež zatím nebylo v našich zemích vůbec zpracováno, a kandidátčina práce je tudíž zcela původní. Jak vymezením, tak úrovní zpracování práce přesahuje úroveň obvyklou u prací bakalářských.

V úvodu kandidátka vysvětluje vymezení své práce a zdůvodňuje, proč se rozhodla některá díla do svého výzkumu zařadit, a jiná ne. Pominula zábavné pořady, jež se antickou inspirovaly jen částečně, i pohádky inspirované jak mýty, tak antickou literárně-fabulační (především románovou) tvorbou a soustředila se na původní tvorbu inspirovanou starověkými dějinami a jejich podáním v literárních pramenech. V zásadě jde o tvorbu (či její adaptaci) Jiřího Šotoly, Jiřího Hubače, Jana Jílka, Ferdinanda Peroutky, a především Oldřicha Daňka. V druhé části úvodu pak kandidátka vysvětluje metodiku své práce.

Hlavní část práce je rozdělena do devíti kapitol. V první z nich se kandidátka v teoretické rovině zamýšlí nad specifiky televizní tvorby a podává stručný přehled dějin televizního vysílání i televizní estetiky jako takové. Dalších osm kapitol se pak zabývá jednotlivými televizními hrami, jež mezi lety 1970 až 1994 vyprodukovala Československá a následně Česká televize Praha. Kapitoly jsou řazeny chronologicky podle stáří jednotlivých adaptací.

Kapitoly (vyjma kapitoly první) dodržují stanovené schéma – kandidátka podává základní údaje o inscenaci dle jednotlivých dramaturgických listů z archivu ČT, dále stručně nastíní děj dané hry, srovná jej s informacemi obsaženými v antických pramenech či sekundární literatuře, poukáže na případné odlišnosti či autorské licence, a zařadí tak hru do historického kontextu. Dále uvádí, jaké ohlasy hra při svém premiérovém uvedení vyvolala v tisku, a nakonec přidává hodnocení své. Takto pojatou strukturu považují za šťastně zvolenou, neboť práce je díky tomu i přes značné množství informací přehledná. Jednotlivé kapitoly se liší pouze délkou, nikoli metodickou koncepcí. Seznam použitých pramenů i odborné literatury je poměrně dlouhý a (i vzhledem k přístupnosti či nepřístupnosti) vcelku vyčerpávající. Práce je opatřena bohatou obrazovou přílohou a v příloze čtenář nalezne i přetisk zmiňovaných dramaturgických listů.

Práce je cenná a přínosná jako celek, nicméně informační přínos jednotlivých kapitol se pochopitelně liší podle tematiky inscenací; kapitoly o hrách *Královský život otrocka* (o životě Aisóповě) nebo *Kadeř královny Bereníké* (o anekdotické události v životě Kallimachově) jsou samozřejmě kratší, neboť hry samotné jsou založeny z velké části na fabulaci – ať již antické, nebo současné. Kapitoly o postavách a událostech dobře známých a zdokumentovaných jsou informačně hutnější. Za vzorově zpracovanou kapitolu považují kapitolu pátou, jež pojednává o Peroutkově hře *Šťastlivec Sulla*. Kandidátka měla k dispozici Peroutkovu pozůstalost a velmi dobře zde pracuje nejen s kontextem antickým, nýbrž též s peripetiemi, jimiž sám Peroutka a jeho text procházeli ve 20. století. Tato kapitola je nejlepší částí celé práce, ale velmi dobré jsou i některé kapitoly další – např. druhá kapitola (o Šotolově hře *Julián Odpadlík*) nebo kapitola osmá (o Hubačově hře *Hostina*).

Po stránce formální práce bohužel trpí některými nedostatky, zapříčiněnými z velké části spěchem, s nímž se kandidátka snažila práci dokončit k termínu odevzdání. V seznamu archivních pramenů zcela postrádám inventární čísla a signatury fondů, s nimiž kandidátka pracovala. Nedostatečné jsou rovněž citace dobového tisku, kdy kandidátka odkazuje pouze na výstrižkový katalog Městské knihovny v Praze, a nikoli standardně na článek jako takový (tzn. chybí číslo, ročník atd.) Za nejslabší část práce považují závěr, který je bohužel příliš stručný

(necelá jedna strana), a práci tudíž chybí potřebné uzavření a syntetický přesah. Sympatické je naopak zařazení krátkých biografických medailonů jednotlivých autorů, převzatých na základě hesel *Slovníku české literatury po roce 1945*. Stylisticky jde o práci slušnou – autorka má obstojný, byť místy možná příliš komplikovaný styl a její text se dobře čte. Překlepy a drobná zakolísání, např. při transkripci či skloňování řeckých a římských jmen, ponechávám stranou – nevyskytují se příliš často a hodnotu práce nesnižují.

Celkově se jedná, i přes zmíněnou nedotaženost, o práci kvalitní a přínosnou. Kandidátka pracovala velmi poctivě, a to i po počátečním zklamání, které přinesl stav, v němž se bohužel nachází archiv ČT. Práce poprvé podává kompletní přehled o původní české televizní dramatické tvorbě inspirované antikou a tento přehled doplňuje solidní analýzou. Po nutném doplnění a dokončení by bylo dle mého mínění možné uvažovat o eventuální publikaci výsledků kandidátčina výzkumu, např. prostřednictvím sborníku *Marginalia historica*.

Přes výše uvedené drobné výhrady práci doporučuji k obhájení jako práci bakalářskou a navrhuji hodnotit ji stupněm v ý b o r n ě.

V Portslade-by-Sea dne 3. 8. 2011

.....
Mgr. Robert Skopek